

Het perfecte plaatje

Lauren Weisberger bij Boekerij:

De duivel draagt Prada

Gossip & Gucci

Chanel chic

Champagne in Chateau Marmont

De wraak van Prada

Love Game

Leugens en lattes

Het perfecte plaatje

Lauren Weisberger

Het perfecte plaatje

Een klein leugentje en alles lijkt uiteen te spatten.
Kunnen ze de waarheid aan?

ISBN 978-90-225-9541-1
ISBN 978-94-023-1858-6 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Where the Grass Is Green and the Girls Are Pretty*
Vertaling: Carolien Metaal
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam / Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2021 Lauren Weisberger
© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Dana Zuskin, mijn zus. Mijn peut. Mijn andere levenspartner. Degene die altijd samen met mij lacht om het misplaatste, onzalige en ongepaste. Ik hou van je.

Ter nagedachtenis aan Susan Kamil. Onze tijd samen was veel te kort, maar ik zal je altijd dankbaar blijven voor je advies, steun en geloof in dit boek – en in mij.

1

Centrifugeren voor jongens

Volgens mij is er gereserveerd onder de naam Marcus,' zei Skye tegen de starre, Scandinavisch ogende blondine die haar nors toeknikte bij de deur van Le Bilboquet. De gastvrouw van dit sterrenrestaurant zag waarschijnlijk niet veel mensen die een maxirok en Birkenstocks droegen.

'Mmm.' Het meisje staaarde naar het scherm voor zich, zo een dat niet te lezen was tenzij je er precies op de goede plek voor stond. 'Is dat zo?'

Skye bloosde. Een uur geleden had ze nog gezellig koffiegedronken met haar oude vrienden uit het onderwijs in Harlem, maar hier was ze niets meer dan een ouder wordende hippie. 'Dan misschien onder Peyton Marcus, van ANN?' Ze had meteen spijt van de manier waarop ze dat zei.

Het hoofd van de gastvrouw schoot omhoog. 'O! Neem me niet

kwalijk, Péyton Marcus zei u? All News Network?’

Skye forceerde een glimlach. ‘Mijn zus.’

‘Natuurlijk!’ Het meisje straalde. ‘Normaal gesproken brengen we mensen pas naar hun plaats als het volledige gezelschap gearriveerd is. En uiteraard houden we reserveringen niet langer dan zeven minuten vast. Maar loopt u maar achter me aan.’

Ze loodste Skye langs een groepje dicht op elkaar staande tafels naar een tafeltje voor twee op een perfecte plek voor het raam, waar je ongegeneerd naar de mensen op Madison Avenue kon kijken, zo’n tafeltje dat Skye in haar eentje nevernooitniet gekregen zou hebben.

De gastvrouw legde twee menukaarten op tafel. ‘Grappig,’ zei ze met een glimlach tegen Skye. ‘Ik zie echt geen enkele gelijkenis.’

‘Ja, dat hoor ik wel vaker,’ antwoordde Skye.

‘Ik bedoel, juffrouw Marcus is gewoon zo mooi! Haar haren, haar huid, haar ogen...’

‘Mmm, dat kun je wel zeggen, ja.’

‘Nou ja, zodra ze er is, stuur ik haar naar u toe,’ zei de jongedame, waarna ze eindelijk vertrok.

Skye wurmde zich op de stoel met het minst goede uitzicht en liet haar tas naast zich op de grond ploffen. Meteen toverde een ober in uniform een piepklein houten krukje tevoorschijn en zette daar trots de versleten suède tas op. Vervolgens haalde hij nogal theatraal een champagneflûte tevoorschijn, vulde die met een bruisende, goudkleurige vloeistof en zei in slecht nep-Frans dan wel met een allercharmantst authentiek accent (dat verschil hoorde Skye nooit): ‘Met de complimenten van de zaak,’ waarna hij wegparadeerde.

Skye proefde de champagne: droog en ongelooflijk verrukkelijk. De bubbels bereikten de achterkant van haar neus, de warmte vulde haar maag en ze leunde achterover om te genieten van dit zeldzame gevoel. Ze vroeg zich af waarom ze niet vaker dronk. Af en toe schonk ze op een willekeurige dinsdagavond een glas wijn voor

zichzelf in en voelde zich dan opstandig en gek, om vervolgens onvermijdelijk in slaap te vallen, een migraineaanval te krijgen of albebi. En dan was dat ongeremde gezuip weer voor een paar weken afgelopen.

Skye voelde dat er op haar rug werd geklopt en schrok. Aan het aangrenzende tafeltje glimlachte een blonde vrouw met opgespoten lippen naar haar. ‘Neem me niet kwalijk,’ zei ze. ‘Maar is dat een Saint Laurent?’

Het duurde even voor Skye het begreep. ‘O, deze?’ Ze pakte de tas van imitatiesuède van zijn troon. ‘Nee, die komt van Urban Outfitters.’

De vrouw trok haar wenkbrauwen op en grinnikte geforceerd. ‘O! Jeetje. Nou ja, wat dan ook, hij is prachtig.’ Ze draaide zich terug naar haar tafelgenoot, een man die half zo oud was als zij en van deze korte onderbreking gebruik had gemaakt om zijn mobiel te checken.

Het is ‘hoe dan ook’, dacht Skye, die haar hals warm voelde worden. En het geld voor die lippen zou ik terugvragen.

Eindelijk kwam haar zus gehaast binnen. ‘Hallo, lieverd!’ zei ze lachend, terwijl ze over de tafel leunde en Skyes wang kustte. Twee keer.

‘Meen je dat nou?’ vroeg Skye.

‘Wat? Vanmiddag zijn we gewoon even Frans!’ Peyton trok haar AirPods uit haar oren. ‘Hoelang is het geleden dat jij “Don’t Know What You Got” gehoord hebt? Twintig jaar?’

‘Van Cinderella?’ Skye schoot in de lach. ‘Veel langer geleden. Ik heb tijdens de bat mitswa van Samantha Weinstein op dat nummer zitten zoenen met Harry Feldman in de garderobe.’

‘Het leven was een stuk simpeler in de tijd van de powerballads.’

‘Er was geen enkele emotie die Whitesnake niet kon uitdrukken,’ zei Skye lachend.

‘Precies.’ Peyton nam een slokje champagne. ‘Nu is alles naar de kloten. Mijn leven is een puinhoop.’

Haar zus zag er op een gewone zaterdagochtend aantrekkelijker uit dan Skye ooit voor elkaar zou krijgen. Peyton droeg een koraalkleurig jasje – waarschijnlijk van Chanel – over een witzijden t-shirt, een skinny enkellange spijkerbroek en Louboutins met een open neus van schitterend huidkleurig lakleer. Haar blonde haar leek net geknipt, geverfd en zo geföhnd dat de ietwat naar buiten gedraaide uiteinden langs haar kin scheerden en haar te grote oren – de enige omissie die Peyton nog niet had laten corrigeren – aan het zicht onttrokken. Ze zette haar zonnebril van Tom Ford af en gooide hem in haar tas: uiteraard de authentieke witleren Saint Laurent-versie van Skyes goedkope neptas.

‘Ja, dat zie ik. Hoe zat dat ook alweer precies?’

‘Het gebruikelijke,’ zei Peyton opgewekt. ‘Hoe hoger de kijkcijfers, hoe meer iedereen die als een bezetene probeert te behouden. Jim, mijn eigen favoriete billenknijpende copresentator, is een nog grotere klootzak dan normaal. Ik hou een lijst bij van mensen die het goed doen op tv – ik sta niet altijd te springen over de gasten waarmee de producenten op de proppen komen – en het is nogal een uitdaging om ze ook daadwerkelijk naar de studio te krijgen. En Max moet nog zo veel leren voordat ze het huis uit gaat om te gaan studeren. Ze kan nog niet eens een afspraak bij de kapper maken! Mijn dochter! Nou vraag ik je.’

‘Er is een verschil tussen “niet kunnen” en “niet willen”.’

De ober zwierde langs om Skyes champagneglas bij te vullen en te bezwijmen voor Peyton, die om een fles pinot grigio had gevraagd.

‘Een fles? Het is half twaalf,’ zei Skye.

‘Ja, bedankt, mam.’ Peyton wendde zich tot de ober. ‘Voor mij de niçoise, alstublieft. Met de dressing apart.’

‘Natuurlijk, juffrouw Marcus.’ Hij keek Skye vragend aan.

‘Voor mij ook, alstublieft. En een portie friet.’

De ober knikte en verdween. Peyton trok haar neus op. ‘Friet?’

‘Jij hoeft het niet op te eten.’

Er doemde een andere bediende op, dit keer een jongedame die erg haar best deed Peyton niet aan te staren, terwijl ze worstelde met het openen van de fles wijn. Haar vingers gleden weg. ‘O mijn god, sorry. Ik ben nieuw en...’

Peyton gebaarde dat het meisje haar de fles en de opener moest geven. ‘Laat mij maar even.’ Ze plaatste de kurkentrekker deskundig op de fles, draaide hem rond en trok de kurk er naadloos en met een verkwikkend ploepje uit. ‘Ik ben ook begonnen in de bediening.’ Ze gaf de fles terug.

‘Dank u wel,’ zei het meisje. ‘Wat ontzettend aardig van u.’

Terwijl ze de wijn inschonk, landde er een bord met een berg friet op hun tafel. Ze waren knapperig, heet en bestrooid met zeezout. Skye stopte er meteen twee in haar mond. ‘Blijkbaar bestellen alleen brunettes met poepbruine ogen hier friet,’ zei ze tijdens het kauwen. ‘De gastvrouw was erg onder de indruk van ons gebrek aan fysieke gelijkenis.’

‘Jij mag dan de poepbruine ogen gekregen hebben, maar ik zou mijn babyblauwe meteen verruilen voor de genetische afwijking waardoor jij elke dag van je leven kunt eten als een achttienjarige. Besef je wel hoe zeldzaam dat is na je veertigste? Ik kom vandaag al een pond aan door simpelweg een tafel te delen met die friet,’ zei Peyton met een blik op de kauwende Skye.

Skye schoot in de lach. ‘Ik ben nog geen jaar geleden veertig geworden. En jij hebt nog negen maanden te gaan. Ik zou er maar van genieten zolang het nog kan.’

‘Ik zie er vreselijk tegen op. Mijn spijsvertering is aan gort, net als mijn vagina,’ zei Peyton, waarna ze een flinke slok wijn nam. ‘Of had ik dat al verteld?’

‘Duizend keer pas.’

‘Eén nietszeggende, volledig ongecompliceerde bevalling jaren geleden en nog steeds is die niet helemaal hersteld.’

Skye stak haar hand op. ‘Geen sprake van. Toen je de vorige keer je vagina vergeleek met de hangende lappen vlees bij Gold’s Deli-

catessen heb ik twee dagen niet kunnen eten.’

‘Oké, oké,’ zei Peyton met een wegwerpgebaar. ‘Ik heb een nieuwe fysiotherapeut gevonden, die me een setje gewichten heeft gegeven. Had ik je dat al verteld? Het is de bedoeling dat je met het kleinste begint en je door de hele set heen werkt. Het schijnt dat je, tegen de tijd dat je het zwaarste kunt vasthouden, niet meer in je broek piest als je niest.’

Skye glimlachte. ‘En?’

‘Ik kon het beginnersgewicht al niet binnenhouden!’ Peyton boog naar voren. ‘Het lichtste. Dat voor beginners. Het is de bedoeling dat je er tien minuten per dag mee rondloopt, gewoon je normale dingen doet. Maar het gleed er steeds uit! Mijn fysio had dat nog nooit gehoord.’

‘Een hele geruststelling. Fijne vrouw, zo te horen.’

‘Ja, hè? Alsof ze zegt: “Wauw! Je hebt de breedste, meest gapende vagina van al mijn cliënten en ik ben een bekkenbodemspecialist, dus kun je nagaan.”’

Skye wreef de tranen uit haar ogen. Ze bedacht vaak hoe jammer het voor het kijkerspubliek was dat het nooit deze vilein grappige, schandalige kant van haar zus te zien kreeg.

‘Het slaat nergens op,’ ging Peyton verder. ‘Eén baby van gemiddeld formaat honderd jaar geleden. Godzijdank heb ik geen borstvoeding gegeven.’ Ze omvatte haar borsten. ‘Die kunnen er nog best mee door.’

‘Voor zo’n uitspraak word je vandaag de dag opgehangen.’

‘Kom op, nou. Die moeders van tegenwoordig hebben het maar gemakkelijk. Je laat je haar föhnen, je nagels lakken en neemt een comfortabele Uber XL naar het ziekenhuis op een voor beide partijen geschikt tijdstip. Het is allemaal zo beschaafd.’

‘Het hoort een van de betekenisvolste en geweldigste ervaringen in het leven van een vrouw te zijn.’

Peyton nam nog een flinke slok wijn. ‘Betekenisvol? Misschien. Maar vrouwen die het geweldig vinden, zijn degenen die in een bad

in hun woonkamer bevallen. Dank je de koekoek.'

Skye lachte. 'Esther zei dat haar badbevalling heel bijzonder was.'

Peyton rolde met haar ogen. 'Je weet dat ik dol ben op Esther, maar wil je alsjeblieft ophouden over haar woonkamerbevallingen? Daarvan ga ik oordelen over haar vellen.' Ze prikte in haar salade. 'Hoe is het trouwens met haar?'

'Goed, dacht ik. Nog steeds niet aan het daten, maar ze doet haar best.' Skye probeerde een iPad uit haar overvolle tas te halen zonder dat er iets anders uit viel. 'Ze heeft me geholpen met de juridische kwesties van het meidenhuis en dat was uitermate nuttig. Wil je mijn moodboard zien?'

'Ja, noem het alleen niet zo,' zei Peyton. Ze nam de tablet aan en begon door de categorieën *vloerbedekking*, *wanddecoratie*, *meubilair* en *beddengoed* te swipen die Skye overwoog voor het huis met de vijf slaapkamers dat werd omgebouwd tot een woning voor kansarme meiden, die vervolgens naar de prijswinnende openbare highschool in Paradise zouden gaan.

'Wauw, dit ziet er fantástisch uit.'

'Het schiet echt op.'

'Zeg dat wel. Heb je al een verhuisdatum?'

'Uiterlijk het weekend van Labor Day als ik wil dat het schooljaar van de meiden niet wordt onderbroken. Als Isaacs vriend een beetje opschiet met het geld, redden we dat wel.'

'Henry kan een zeikerd zijn, maar hij komt wel door met het geld. Dat is het enige waar hij goed in is.'

'Tot nu toe is hij niets anders dan bewonderenswaardig geweest,' zei Skye terwijl ze het laatste beetje salade met haar vork in haar mond stak.

'Misschien doet hij dit alleen maar om te voldoen aan een of andere eis van maatschappelijk verantwoord ondernemen,' zei Peyton.

'Het maakt me niet uit om welke reden hij het doet, áls hij het maar doet.'

Peyton pakte de fles pinot grigio bij de hals en tilde hem uit de zilveren koeler. ‘Ik ben trots op je dat je dit idee voor het meidenhuis hebt uitgewerkt en van de grond hebt gekregen. En dat je na al die jaren weer aan het werk bent gegaan.’

Skye staaarde haar aan.

‘Wát? Ik veróordeel je niet vanwege je extreem verlengde zwanerschapsverlof. Je klaagde alleen al tijden dat je het helemaal gehad had met de meisjeswelpen en zin had in iets... opwindenders.’

‘Over klagen gesproken,’ zei Skye. ‘Max die het huis uit gaat om te studeren? Je enige dochter, getogen en gevlogen?’

Peyton haalde haar neus op. ‘Eerder zelfingenomen en opvliegend.’

‘Je bent te hard voor haar.’

‘Voor het kind dat er kapot van is dat ze naar Princeton gaat?’

Skye zuchtte. ‘Zou de filmacademie haar leven verpest hebben? Meer zeg ik niet.’

‘Zullen we dit niet nog een keer dunnetjes overdoen? Mijn god, het is wel Princeton. Hoe dan ook, deze zomervakantie is ze helemaal van jou.’

‘Was het maar vast zover. Waarom komen Isaac en jij niet ook logeren?’

‘Max wil ons daar vast niet hebben. En ik zit deze zomer nog vaker dan gewoonlijk in de studio om te zorgen dat we de hoge kijkcijfers mee kunnen nemen naar het najaar.’ Ze wees naar Skyes mobiel. ‘Je kreeg net een bericht,’ zei ze op het moment dat haar eigen telefoon trilde om aan te geven dat er een nieuwe e-mail was.

‘Hoe weet mam altijd dat we samen zijn?’ momperde Skye met een blik op het bericht. ‘Als ze wist hoe ze die app moest downloaden – welke app dan ook – zou ik nog denken dat ze ons volgde.’

Peyton las haar e-mail. ‘Onderwerp: talkpoeder.’

‘O, alsjeblieft niet.’ Skye plaatste twee vingers en een duim aan de zijkant van haar voorhoofd.

“Lieve meiden,” las Peyton met haar beste Marcia-stem. “Er is enig bewijs, haakje openen, niet doorslaggevend, haakje sluiten, dat talkpoeder de kans op, aanhalingsteken openen, eierstokkanker, aanhalingsteken sluiten, verhoogt. Ik heb het bij jullie allebei veel gebruikt. Wellicht willen jullie dat ter sprake brengen als je weer eens bij de huisarts bent. Liefs, mam.”

‘Wat een nuttige mail op een doorsnee middag in juni! Bedankt, mam,’ zei Skye.

Peyton snoof. ‘Waarom zou ze “eierstokkanker” tussen aanhalingstekens hebben gezet? Alsof het niet iets echt is, of zo?’

‘Toch komt het nog niet in de buurt van haar mail over tante Hattie,’ zei Skye.

“Lieve meiden,” zei Peyton uit haar hoofd. “Het spijt me jullie te moeten melden dat tante Hattie gisteravond is overleden. Zodra ik meer weet over de sjiivve, mail ik weer. Verder heb ik eindelijk de knoop doorgehakt voor wat betreft de kleuren van mijn nieuwe Camry. Wolkenwit voor de buitenkant en houtskoolgrijs leer voor de binnenkant. Liefs, mam.”

Beide vrouwen waren in tranen. Hoewel ze deze mail toch op zijn minst honderd keer voor elkaar geciteerd hadden, werd hij nooit minder grappig.

‘We moeten maar lachen zolang het nog kan,’ zei Peyton terwijl ze haar lippen depte met een transparante gloss van een merk waar Skye nog nooit van gehoord had. ‘Want het is slechts een kwestie van tijd voor we dit met onze eigen dochters doen.’

‘Dat zeg jij. Volgens mij is het algemeen bekend dat ik de coole moeder ben,’ zei Skye.

‘Ik denk dat ik een goede jongensmoeder zou zijn geweest,’ zei Peyton peinzend.

‘Ik weet bijna zeker dat ze in Paradise sperma centrifugeren om jongetjes te krijgen. Al die gezinnen krijgen écht niet van nature zo veel jongens.’

‘Ze zijn echt volkomen gestoord in die woonplaats van jou.’

Peyton streek haar blonde haar achter haar oor. ‘Waarom zou iemand zó graag een jongen willen hebben?’

‘Sport, denk ik. Hoe meer zoons je krijgt, hoe meer seizoenen je kunt meedraaien en sportvelden waar je kunt zitten en carpools die je kunt rijden en trainingen die je kunt bijwonen en teams die je kunt coachen. Volgens mij is het een manier voor ongelukkig getrouwde stellen om in het weekend geen seconde met elkaar te hoeven doorbrengen.’

Peyton schoot in de lach. ‘Ik heb je wel degelijk gewaarschuwd toen je naar dat gat verhuisde.’ Ze stak haar handen op. ‘Ja, ja, ik weet het: voortreffelijke scholen, Gabes werk. Maar wat had je dan verwacht? Helaas pindakaas.’ Ze schoof haar stoel achteruit. ‘Zullen we gaan?’

Ze betaalden de rekening, meanderden door het restaurant, passeerden de nu vriendelijke gastvrouw en liepen de stoep op. Een moeder en dochter draaiden tegelijkertijd hun hoofd om toen ze Peyton zagen, die enthousiast zwaaide en vrolijk lachte.

‘Ik snap niet hoe je dat klaarspeelt,’ zei Skye toen ze dat zag.

‘Wat?’

‘Voortdurend dat adorerende publiek van je bedienen. Zou je nooit eens ergens naartoe willen zonder herkend te worden? Zeker in het weekend.’

‘Neu.’

Skye lachte. ‘Je bent gestoord. Ik hou van je.’ Ze hees haar sjofele tas over haar schouder en stak haar armen uit.

‘Ik ook van jou.’ Peyton liep in Skyes uitgestrekte armen. ‘Stuur me suggesties voor mams cadeau. En we moeten snel een plan bedenken voor haar verjaardag.’

‘Gesnopen,’ zei Skye. ‘Ik neem aan dat je met “we” mij bedoelt?’

‘Ja.’ Haar zus trok een quasischuldig gezicht. ‘Jij bent echt veel beter in die dingen.’

Ze omhelsden elkaar en blokkeerden zo de stroom voetgangers

op Madison Avenue. Skye trok zich snel terug, omdat ze vreemden niet in verlegenheid wilde brengen.

Peyton lachte naar haar. Ze wuifde als koningin Elizabeth tijdens Trooping the Colour.

Skye ging aan de kant staan en zag haar zus over straat paraderen alsof het een catwalk in Parijs was. Peyton kon egocentrisch, opzichtig en soms regelrecht onmogelijk zijn, maar Skye kon niet ontkennen dat ze gek was op dat gestoorde wijf.

2

Gigantisch genaaid

Attentie, over zestig seconden terug van reclame!’ Peyton nam een slok koffie uit haar All News Network-beker en draaide haar hoofd opzij naar de visagiste die was opgedoken om haar voorhoofd te poederen. De cameramensen namen hun positie in voor het komende deel, terwijl uitvoerend producent Sean door het intercomsysteem van de studio riep: ‘We zijn er bijna, mensen! Nog maar zes minuten tot het weekend.’

Peyton zag een paar mensen in de controlekamer juichen. Het was een lange week geweest en iedereen wilde graag naar huis, naar hun echte leven, dat zich niet liet opdelen in stukjes van dertig seconden of werd beoordeeld op onderdelen. Het leven dat zich buiten de hardvochtige werktijden van vijf tot acht ’s morgens, de felle studiolampen en de meedogenloze druk van livetelevisie afspeelde.

Jim, haar copresentator, keerde terug naar hun gezamenlijke presentatiedesk en plofte op zijn stoel. Peyton vroeg zich af of Jims frequente bezoeken aan de wc tijdens de reclame in feite een dekmantel waren voor een snelle set biceps-oefeningen.

‘TFGIF,’ zei hij, terwijl hij zijn oortje weer in deed. Hij streek zijn haar achterover, maar er verroerde zich geen plukje onder zijn krachtige haarlak. Hij zei vaak pochend dat hij er in drie dagen één bus doorheen joeg.

Niet dat Peyton Jim niet mocht, het was gewoon... Nou ja, oké, ze mocht hem niet. Hij was een verdomd goede presentator, daar viel niets tegen in te brengen, en hun kijkers – overwegend vrouwen – waren echt dol op zijn tv-persoonlijkheid: een mengelmoes van hypermannelijkheid, onwrikbaar optimisme en, indien vereist, iets wat erg leek op empathie. Maar als de camera’s niet draaiden, viel hij terug op zijn authentieke zelf.

‘Heb ik gelijk?’ Hij keek Peyton aan.

‘Hè?’ Het was haar net te binnen geschoten dat ze voor die middag een afspraak bij de tandarts moest maken.

‘Dertig seconden!’ schalde er door de intercom. Er verscheen een PA om hun waterglazen bij te vullen.

‘TFGIF,’ herhaalde Jim. ‘Snap je? *Thank fucking God it’s Friday.*’

‘Mmm.’ Peyton forceerde een glimlach terwijl ze de kleine Moleskine uit hun desk pakte. Daarin noteerde ze de dingen die ze nog moest doen, die haar alleen op de minst gunstige momenten te binnen schoten.

Tandarts 17.00 uur, krabbelde ze. Meteen schoot haar nog iets anders te binnen. Max moest een controleafspraak maken bij de tandarts, huisarts en gynaecoloog voordat ze na de zomervakantie ging studeren.

‘Twintig seconden!’

Terwijl zij zat te schrijven, nam Jim een luidruchtige slurperige slok van wat er dan ook in zijn ANN-beker zat. Voor de duizendste keer vroeg Peyton zich af of zijn koffie was aangelengd met cocaï-

ne, verpulverde dextroamfetamine of toch op zijn minst een of ander testosteronsupplement van de zwarte markt. Waar zou een schijnbaar normale man anders zo agressief van worden?

‘Tien seconden!’

Jim schraapte zijn keel, trok zijn schouders naar achteren en maakte intiem oogcontact met camera 3, die hen terug zou leiden van de reclame.

‘Peyton? Gaat het?’ vroeg Sean, dit keer via haar oortje.

Ze knikte. Verdómmme! Ze was vergeten met Skye te overleggen over de verjaardag van hun moeder. Ze omcirkelde de aantekening om die de hoogste prioriteit te geven.

‘En vijf, vier...’

‘In godsnaam, Peyton, doe dat ding weg!’ Sean klonk geïrriteerd.

‘... drie, twee...’

Ze sloot haar notitieboekje.

Het werd stil op de set. Het rode lichtje van camera 3 knipperde om aan te geven dat ze live waren. Peyton voelde een vlag van kalmte. Het was het tegenovergestelde van een adrenalinestoot, een plots opkomend gevoel van volkomen rust. Haar hersenen, die net nog aan het pingpongen waren, nestelden zich op die supergeconcentreerde *sweet spot*, en zonder ook maar een greintje inspanning veranderde Peyton in haar karakteristieke warme persoonlijkheid.

‘Welkom terug,’ zei ze glimlachend in camera 3 alsof ze een woonkamer vol met haar favoriete mensen in keek. ‘Ter afsluiting van deze vrijdag willen we graag een ongelooflijk verhaal van volharding en liefde met u delen,’ las ze van de autocue. Ze probeerden de week altijd af te sluiten met een warm menselijk verhaal om de kijkers minder suïcidaal met betrekking tot de toestand in de wereld achter te laten.

‘Logan Pierce is een jongen van negen die gek is op tekenen, le-
goën en juichen voor de Astros vanuit zijn ouderlijk huis even buiten Houston,’ las Peyton met precies de juiste mengeling van ernst

en bewondering, ook al vroeg ze zich af welke deelproducent zijn bordercollie deze imbeciele tekst had laten schrijven. ‘Dus u kunt zich de klap van het gezin Pierce vast voorstellen toen bij Logan lymfeklierkanker werd vastgesteld, een zeldzame en levensbedreigende ziekte.’ Maar vervolgens werd Peyton volledig gegrepen door de waardige manier waarop Logans moeder verslag deed van zijn diagnose, behandeling en uiteindelijke genezing; een bijna ongehoord fenomeen als zij *on air* was en zo veel tegenstrijdige dingen tegelijkertijd moest doen. Ze ging zo op in het verhaal van de vrouw – en de o zo schattige Logan die zijn babyzusje wiegde – dat ze bijna Seans dringende oproep in haar oortje miste. Er was nieuws.

Haar ogen schoten naar de controlekamer, die van een verstild, verijnd gechoreografeerd ballet was getransformeerd tot een chaotische rave. Ze wierp een blik op de gigantische digitale klok boven de camera’s die de seconden telde. Shit. Het duurde nog zeker vijf minuten tot het acht uur was en dat betekende dat het nieuws door hen gebracht moest worden.

‘Ik doe het wel,’ mompelde Jim in zijn microfoon. Op de monitoren voor hen beschreef Logans arts de effecten van lymfeklierkanker op kinderen.

‘Nee,’ klonk Seans stem. ‘Te storend. Het is al erg genoeg dat we dat kind moeten wegdraaien. We gaan naar de reclame als deze *B-roll* is afgelopen.’

Beide presentatoren knikten begripvol.

‘Ze zijn nu de intro aan het schrijven, maar dat zal hooguit zo’n dertig seconden in beslag nemen,’ ging Sean verder. ‘De aanklacht en een korte beschrijving. Daarna praat ik je er wel doorheen.’

Peyton schrok. Het was geen regelrechte paniek die ze voelde, maar iets wat ongemakkelijk genoeg was om overeind te schieten en iets sneller te ademen. *Breaking news* was altijd onvoorspelbaar.

De band was afgelopen en toen de camera terugschakelde naar Peyton vertelde ze de kijkers rustig dat ze na een korte pauze terug zouden zijn. Bijna brak de pleuris uit.

‘Als dit maar wel de moeite waard is,’ zei Peyton hardop tegen niemand in het bijzonder.

‘Echt, hoor,’ viel Jim haar bij. ‘We hebben net een kind met kanker geloofd!’

Een van de deelproducenten – Jenna, een natuurtalent van halverwege de twintig die ze onlangs hadden afgepakt van Fox News – kondigde aan: ‘De FBI heeft net de gelijktijdige arrestaties van tweeëntwintig personen bevestigd, onder wie enkele vooraanstaande figuren, die allemaal strafbare samenspanning en/of mailfraude ten laste is gelegd.’

‘Wie geeft er nou een fuck om mailfraude?’ bulderde Jim, die Peytons gedachten blijkbaar kon lezen.

Jenna negeerde hem. ‘Het zijn alle tweeëntwintig rijke ouders die ervan beschuldigd worden een plek voor hun kinderen op elite-universiteiten te hebben gekocht,’ zei ze in hun oortjes.

‘Dertig seconden!’ schalde een stem door de intercom.

Peyton voelde een stoot adrenaline. ‘Wat weten we? Zijn we klaar?’

Sean denderde de studio in met een stapel papieren in zijn ene en zijn karakteristieke grote zwarte bril in de andere hand. ‘Jenna, autocue?’ vroeg hij.

Jenna’s lichaamloze stem bevestigde dat de autocue klaarstond.

‘Ik heb hier genoeg informatie om het eind van het programma te halen,’ zei Sean wapperend met de printjes. ‘Lees de autocue langzaam voor, dan doen we het daarna samen.’

‘Tien seconden!’

Sean verdween weer achter de glazen wand van de controlekamer. Peyton zag hem zijn headset opzetten en zijn vinger priemend uitsteken naar de beeldtechnicus.

‘Zet je schrap, Snoes,’ zei Jim, die zijn gezicht weer plooidde tot een indrukwekkende façade van empathie.

‘... drie, twee, een...’

Camera 2, die hoofdzakelijk werd gebruikt voor close-ups, ging aan en Peytons ogen vonden de autocue.